Quelle: https://manuscripta.at/?ID=26458
Copyright: Admont, Benediktinerstift

fingit. q̃madmodũ in canticis canticorũ
sponsa ait. Fuge dilecte mi. & assimilare ca
preę hinnuloq; ceruorũ. Secũ enĩ p carnatẽ
ambulantib̃ quodãm sese elongat. dũ cõma
nentiã suę dulcedinis eorũ cordib̃ ad tẽpus sub
trahens. ardenti eos ad se querendũ instigat.
et coegerunt illũ dicentes. Mane nobiscũ q̃m
aduespascit & inclinata ẽ iam dies. Non ẽ
pterminiendũ. qd̃ dictũ est. coegerunt il
lum. nã spẽ anima & corpus cũeuientes
in unũ totis desideriis & affectib̃ cogunt
illũ humiliẽ supplicantes. ne discedens
ab eis lon gi eat. s; aduespascente iã die
cũ eis pm aneat. Illo nãq; longi abeunte
quodãm aduespascit. quõ q̃uor tẽ tẽp
tatio uehe mẽter insurgit. diesq; iã in
clinat. qa temptatione insurgente
lumĩ uerę scientiæ obscuratur. Et intra
uit cũ illis. Qualis q̃ suauis intrat̃ iste sit.
alio in loco euidenti sermone insinuans
ait. Ego sto ad ostiũ & pulso. si q̃s apue
rit mi intrabo ad illũ. & cenabo cũ illo.
& ipse mecũ. Sequit̃. Et factũ est dũ recũ
beret cũ illis. accepit panẽ & benedixit
ac fregit & porrigebat illis. Cũ enĩ ipse
auctor suauitatis tã suauiẽ ut dictũ est
cenando cũ electis. accipit ab eo anima